

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Davida Hipšera v právní věci žalobce: **Fyzikální ústav AV ČR, v. v. i.**, se sídlem Na Slovance 1999/2, Praha 8, zastoupen JUDr. Tomášem Sirovátkem, advokátem se sídlem Helénská 1799/4, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**, se sídlem Karmelitská 7, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 5. 2017, č. j. 10 A 87/2016 - 57,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalovaný jako poskytovatel dotace a Řídicí orgán Operačního programu Výzkum a vývoj pro inovace rozhodl dne 2. 8. 2011 o poskytnutí dotace v celkové maximální výši 6 800 575 902 Kč žalobci na jeho projekt „ELI: EXTREME LIGHT INFRASTRUCTURE“, reg. číslo CZ.1.05/1.1.00/02/0061 (dále jen „projekt“).

[2] Dne 1. 8. 2014 oznámil žalobce podstatné změny v projektu, zejména přesun prostředků z položek 9.2 a 9.5 (mzdy výzkumného týmu a zákonné odvody), ve kterých projekt vytvořil úspory, do nově vytvořené položky na předmontážní halu 2.3.7. Odhadovaná suma byla 35 milionů Kč, přičemž přesnou částku chtěl žalobce upřesnit až po dokončení výběrového řízení. Vyjádřením ze dne 16. 12. 2014, č. j. 26310/2009-440-34, žalovaný schválil výstavbu předmontážní haly s podmínkou, že způsobilé budou pouze výdaje navázané zřetelně na projekt, a schválil i přesun finančních prostředků do rozpočtové položky předmontážní hala 2.3.7, ovšem s podmínkou, že projekt může z kapitoly 9 převést do kapitoly určené na předmontážní halu maximálně 35 milionů Kč, což vycházelo z žalobcem odhadované výsledné ceny předmontážní haly.

[3] V podání ze dne 3. 6. 2015 žalobce oznámil stav realizace této změny projektu a připomněl, že v rámci žádosti o podstatnou změnu předložil tři varianty výstavby předmontážní haly, které se lišily rozsahem budované infrastruktury. Nejlevnější navrhovaná varianta byla kalkulována na částku 38 801 664,80 Kč bez DPH. V rámci opakovaného výběrového řízení obdržel žalobce nejvýhodnější nabídku ve výši 38 450 000 Kč bez DPH, tedy 46 524 500 Kč s DPH. Z vlastních zdrojů přitom žalobce hradil část výdajů souvisejících s výstavbou předmontážní haly, např. archeologický výzkum. Limit výdajů podle vyjádření ze dne 16. 12. 2014 nezahmoval podle žalobce související DPH, která je ovšem jistě způsobilým výdajem. Navíc podle vyjádření vodoprávního úřadu je v souvislosti se stavbou předmontážní haly nutno zajistit odpovídající trasování a zádržný systém pro odvod dešťové vody. Žalobce proto požádal o zvýšení stanoveného limitu, konkrétně o zohlednění skutečné hodnoty díla vzešlé z výběrového řízení ve výši 3,04 milionů Kč, zohlednění výdajů na DPH ve výši cca 8,14 milionů Kč a zohlednění bezprostředně související infrastruktury nutné k získání kolaudačního souhlasu ve výši cca 3,06 milionů Kč. Celková výše způsobilých výdajů tak měla činit 41 205 862 Kč bez DPH, tedy 49 859 093 Kč včetně DPH.

[4] Rozhodnutím ze dne 18. 11. 2015, č. j. MSMT-26310/2009-440-74, žalovaný tuto navrhovanou podstatnou změnu neschválil. Žalovaný zopakoval, že náklady přesahující částku 35 milionů Kč, kterou žalobce předložil v rámci původního oznámení o podstatné změně projektu, vnímá jako nezpůsobilé. Žalovaný totiž věřil, že žalobce jako řádný hospodář předkládá informace vycházející z adekvátního finančního řízení projektu, přičemž u jím uváděné částky 35 milionů Kč nebylo uvedeno, zda v sobě zahrnuje DPH. Vzhledem k tomu, že v rámci projektu je příjemci uznána způsobilá DPH ve výši 100 %, předpokládal žalovaný, že žalobcem původně požadovaná suma zahrnuje všechny potřebné výdaje. Ostatně i podle judikatury není-li v informaci o ceně uvedeno nic ohledně započtení DPH, má se za to, že taková cena je již včetně DPH. V novém oznámení ovšem žalobce uvedl, že potřebná suma je 35 219 967 Kč bez DPH, tj. 42 616 160 Kč s DPH, zároveň v oficiálním doprovodném dopise nekonzistentně uvedl celkovou potřebnou sumu 49 859 093 Kč včetně DPH, a to bez udání objektivních a nepředvídatelných příčin, které vedly k uvedenému navýšení potřebných finančních prostředků, a bez uvedení, v jakých kapitolách rozpočtu projektu dochází k úsporám, jež by mohly být na toto navýšení užity. Požadovaná změna v rozpočtu tak nesplnila podmínku, se kterou byla původní změna schválena, a nebyla podložena žádnými novými, objektivními a nepředvídatelnými příčinami. Skutečnost, že žalobce nesprávně vypočetl předpokládanou cenu, není dostačujícím důvodem, který by žalovaného opravňoval k revizi jeho vlastního závazného stanoviska.

[5] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce námitky, které žalovaný označil za nedůvodné v rozhodnutí náměstka pro řízení sekce operačních programů ze dne 14. 3. 2016, č. j. MSMT 26310/2009-84. Žalovaný zkritizoval, že z dokumentů doručovaných žalobcem nebylo zcela jasné, jaká částka by měla být na výstavbu předmontážní haly alokována. Přitom rozdíl v předpokládaných částkách byly v řádech až desítek milionů korun, což by mohlo být samo o sobě pokládáno za důsledek nedostatečného plánování a odpovědného řízení projektu. Žalovaný proto stanovil částku na základě „odhadované sumy“ uvedené v oznámení o podstatné změně ze dne 1. 8. 2014. Vzhledem k tomu, že předmětem jednání byla výše poskytnuté dotace, nemůže obstát žalobcův názor, že předkládal údaje o ceně díla bez DPH, přitom ale požadoval poskytnutí dotace ve výši ceny díla včetně DPH, kterou by si měl žalovaný stanovit sám. Žalovaný proto odsouhlasil a alokoval pouze částku, kterou žalobce požadoval. Takto určenou částku uvedenou ve vyjádření ke změně rozhodnutí ze dne 16. 12. 2014 mohl žalobce napadnout námitkou, což ovšem ve stanovené patnáctidenní lhůtě neučinil a částku zpochybnil teprve 3. 6. 2015, kdy žalovanému doručil další oznámení o podstatné změně projektu s nově navýšenou částkou alokovanou na předmontážní halu.

pokračování

II.

[6] Žalobce podal k Městskému soudu v Praze žalobu proti nezákonnému zásahu spočívajícímu v postupu žalovaného v rozporu s Příručkou pro příjemce Operačního programu Výzkum a vývoj pro inovace 2007 – 2013 (dále jen „Příručka“) počínajícím v prosinci 2014 a končícím finálním rozhodnutím o námitkách ze dne 14. 3. 2016; eventuálně žalobu proti tomuto rozhodnutí. Žalobce uvedl, že skutečné náklady na výstavbu předmontážní haly činily 49 859 093 Kč včetně DPH, ovšem z dotace mu bylo poskytnuto pouze 35 milionů Kč, všechny výdaje nad tuto částku hradil žalobce ze svých prostředků.

[7] Městský soud rozsudkem ze dne 24. 5. 2017 odmítl žalobu proti nezákonnému zásahu a zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2016. Městský soud označil jak vyjádření žalovaného ze dne 18. 11. 2015, tak rozhodnutí o nedůvodnosti námitek ze dne 14. 3. 2016 za rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., takže zásahová žaloba, coby subsidiární procesní prostředek ochrany, byla nepřipustná. Žalobu proti rozhodnutí žalovaného označil městský soud za včasnou, přestože byla směřována až proti rozhodnutí o námitkách ze dne 14. 3. 2016, které podle Přílohy č. 30 Příručky nebylo podkládáno za rozhodnutí ve smyslu zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu; podle městského soudu však šlo o rozhodnutí v materiálním smyslu.

[8] Při věcném přezkumu rozhodnutí o námitkách městský soud připomněl, že podle § 2 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, platí, že nevyplývá-li z dohody stran něco jiného, je součástí uváděné ceny i příslušná daň. Žalovaný navíc věděl, že požadovaná částka 35 milionů Kč je částkou stanovenou odhadem, která se dle výsledku výběrového řízení může lišit; nicméně povolil přesun maximálně právě této částky a jasně uvedl, že případné zbývající náklady budou hrazeny z vlastních prostředků žalobce.

[9] Městský soud připomněl, že soudní přezkum negativních rozhodnutí o tzv. nenárokových dotacích je omezen na posouzení řádného procesu, který garantuje rovnou ochranu práv a rovné zacházení se všemi žadateli za podmínek stanovených obecným způsobem. Žadatel tedy nemá právo na výsledek, ale na řádný proces s ním související. Ten je určen právními předpisy, podmínkami danými v dokumentech, na které právní tituly poskytnutí dotace odkazují, respektive základními procesními zásadami určujícími postup orgánů veřejné moci v právním státě. Městský soud přitom neshledal v postupu žalovaného překročení mezi správního uvážení. Ztotožnil se také se závěrem žalovaného, že nesprávné uvedení předpokládané ceny v původním oznámení o změně projektu žalobcem není dostačujícím důvodem pro navýšení žalovaným závazně stanovené ceny ve výši 35 milionů Kč.

[10] Městský soud neshledal ani porušení bodu 5.3.2 Příručky upravujícího odstraňování nedostatků oznámení o změnách v projektu. Žalobce oznámením ze dne 3. 6. 2015 požádal o přezkoumání původního stanoviska k výstavbě předmontážní haly a uznání DPH za způsobilý výdaj. V tomto oznámení nechyběly údaje potřebné k posouzení žádosti o přezkoumání změny projektu a nebyly zde ani žádné nepřesnosti, které by odůvodňovaly povinnost žalovaného vyzvat žalobce k odstranění nedostatků dle tohoto článku Příručky. Žalobce v oznámení uvedl potřebnou sumu pro výstavbu předmontážní haly, která jasně přesahovala maximální částku 35 milionů Kč, jejíž přesun žalovaný dříve povolil. Žalovaný tak neporušil podmínky obsažené v Příručce, když nevyzval žalobce k doplnění tohoto oznámení o změnách projektu, nýbrž požadovanou změnu projektu pro nedůvodnost požadavku neschválil. Z těchto důvodů městský soud žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2016 zamítl.

III.

[11] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[12] Stěžovatel připomněl, že žalovaný změnu projektu předběžně schválil již ve vyjádření ze dne 16. 12. 2014, ovšem řízení předcházející vydání tohoto vyjádření bylo stíženo vadou, čímž byla v důsledku způsobena i nezákonnost (a potenciálně i nicotnost) navazujících pozdějších rozhodnutí. Žalovaný totiž již v roce 2014 překročil meze správního uvážení a postupoval v rozporu s čl. 5.3.2 Příručky. Vzhledem k nedostatkům oznámení o změnách projektu měl projektový manažer žalovaného povinnost automaticky vyzvat stěžovatele k jejich odstranění, konkrétně pak zaslat stěžovateli elektronicky výzvu k doplnění, která by obsahovala seznam chybějících, případně nepřesných údajů a termín pro jejich doplnění. Žalovaný však tento postup nedodržel a následně neumožnil nápravu svého nesprávného postupu, čímž porušil § 2 a § 3 správního řádu i zásadu rovného přístupu ke všem příjemcům dotací.

[13] Stanoviska žalovaného byla navíc po celou dobu řízení o žádosti o provedení změny v projektu vnitřně rozporná a pro stěžovatele nesrozumitelná. Žalovaný již v roce 2014 schválil výdaje, které měly vzniknout v souvislosti s předmontážní halou jako např. archeologický průzkum, které jsou spolu s DPH prokazatelně způsobilými výdaji, avšak následně žalovaný odmítl tyto náklady po jejich vynaložení z dotačních prostředků proplatit. Žalovaný přitom nesprávně určil horní limit alokovaných finančních prostředků, který navíc nekoresponduje ani s podklady, které mu stěžovatel doručil, přičemž odmítnutím revokace maximální výše přesouvaných finančních prostředků žalovaný nepřipustně zasáhl do majetkových práv stěžovatele, překročil meze správního uvážení a porušil dotační pravidla.

[14] Judikatura Nejvyššího správního soudu přitom umožňuje, aby rozhodnutí, kterým předchází vady v řízení, či rozhodnutí vnitřně rozporná, nepředvídatelná či nemající základní formální náležitosti byla pro svou nezákonnost zrušena. Pokud městský soud shledal rozhodnutí žalovaného z listopadu 2015 a března 2016 za rozhodnutí v materiálním smyslu, měl se zabývat i jejich formálními vadami, jakož i vadami jím předcházejícího řízení. U každého správního aktu musí přitom existovat nejen individualizovaný adresát, ale tento správní akt musí být současně vydán ve formalizovaném řízení upraveném právními předpisy, a to v mezích zákonem stanovené pravomoci správního orgánu jako materializovaný akt obsahující stanovené náležitosti, komunikovaný adresátovi. Ovšem tomu žalovaný nedostal, když například věcná ani funkční příslušnost pro náměstka žalovaného v řízení o námitkách zákonem ani dotačními pravidly založena není.

[15] Stěžovatel pro úplnost zdůraznil, že veškeré jím vynaložené výdaje v souvislosti s výstavbou předmontážní haly byly použity plně v souladu s účelem dotace a s cílem dosáhnout řádně a včas naplnění cílů projektu, při dodržení zákona a všech právních předpisů, přičemž neexistuje žádný důvod pro neopodstatněné bránění vyplacení celé požadované částky jako uznatelných výdajů stěžovateli, ani pro bránění jejich alokaci v rámci jednotlivých kapitol projektu.

[16] Stěžovatel označil za nepřipustné, aby žalovaný v postavení poskytovatele dotace a orgánu veřejné moci většinou přistupoval ke svým přípisům jen jako k neformálním podáním, které mnohdy nejsou podepisovány a řádně doručovány příjemcům dotace, a v případech, kdy lze namítat eventuální uplynutí zákonné lhůty pro možnou opožděnost podání žaloby, ještě účelově reinterpretoval výlučně ve svůj vlastní prospěch judikaturu vyznívající spíše ve prospěch příjemců dotace. Příjemci dotace se tak pravidelně v důsledku nesprávného úředního postupu

pokračování

a nesprávného, potažmo zcela absentujícího, poučení žalovaného dostávají do právní nejistoty ohledně závaznosti stanoviska žalovaného, jakož i ohledně právní povahy těchto stanovisek a možnosti vlastní procesní obrany.

[17] Podle stěžovatele se městský soud dopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky týkající se posouzení zákonnosti rozhodnutí žalovaného, které bylo zjevně stíženo vadou předchozího správního řízení. Nedůvodnost stěžovatelovy námitky ohledně nedodržení čl. 5.3.2 Příručky shledal městský soud výhradně ve vztahu ke stěžovatelově žádosti ze dne 3. 6. 2015. Městský soud ji posoudil jako zcela nové oznámení o podstatných změnách v projektu, přestože se jednalo po celou dobu o jedno řízení ve věci žádosti o provedení změny týkající se výstavby předmontážní haly zahájené na základě stěžovatelovy žádosti již v roce 2014.

[18] Z těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu, popřípadě, aby současně rozhodl i o zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2016, č. j. MSMT-26310/2009-84, jakož i o zrušení rozhodnutí ze dne 18. 11. 2015, č. j. MSMT-26310/2009-440-74, které s ním tvoří jeden celek, a to tak, aby byla odstraněna vada předchozího řízení o vyřízení žádosti stěžovatele ve věci podstatné změny v projektu, anebo aby vyslovil nicotnost těchto rozhodnutí.

IV.

[19] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti vytkl žalobci, že směšuje několik vydaných právních aktů. Krom toho vyjádřil názor, že námitky nejsou opravným prostředkem proti nevyhovění žádosti o změnu rozhodnutí o poskytnutí dotace, ale pouhým podnětem ohledně tvrzené pochybnosti o správnosti postupu žalovaného. Podle žalovaného tak měla být žaloba proti dopisu ze dne 14. 3. 2016 odmítnuta, protože tento dopis není vůbec správním rozhodnutím podle § 65 s. ř. s. Stěžovatel podal žalobu proti tomuto dopisu patrně pouze proto, že mu již uplynula lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí ve věci samé ze dne 18. 11. 2015, která měla být odmítnuta pro opožděnost.

V.

[20] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[21] Kasační stížnost není důvodná.

[22] Nejvyšší správní soud předesílá, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti rozhodnutím krajských soudů. Stěžovatelova kasační stížnost však kritizuje pouze postup žalovaného (a to zejména jeho postup vedoucí k rozhodnutím, která předcházela rozhodnutím napadeným žalobou), nikoli rozsudek městského soudu, jemuž vytýká pouze to, že nesprávně posoudil „právní otázku zákonnosti“ žalobou napadených rozhodnutí. Nad tento rámec jde pouze v jediném bodě, a to v tvrzení, že náměstek pro řízení sekce operačních programů neměl založenu věcnou ani funkční příslušnost k rozhodování o námitkách a že napadená rozhodnutí z 18. 11. 2015 a 14. 3. 2016 nebyla formálně dokonalá. Tato námitka naopak nebyla vůbec zmíněna v žalobě, takže je nepřipustná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Stěžovatel tedy fakticky nijak nepolemizuje se samotným rozsudkem městského soudu. Ten se vypořádal s námitkami, které stěžovatel znovu uplatňuje v kasační stížnosti; naopak se samozřejmě nevypořádal s námitkou nedostatku příslušnosti rozhodujícího náměstka, která v žalobě uvedena nebyla. Za této situace Nejvyšší správní soud odkazuje na podrobné odůvodnění městského soudu

a v reakci na body kritiky postupu žalovaného, které stěžovatel zdůraznil v kasační stížnosti, uvádí následující.

[23] Nejprve je třeba připomenout, že městský soud odmítl žalobu proti nezákonnému zásahu a jeho soudní přezkum se tedy zaměřil pouze na rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2015 o neschválení navrhované podstatné změny projektu a na rozhodnutí o námitkách ze dne 14. 3. 2016. Stěžovatel však v kasační stížnosti kritizuje především předchozí rozhodnutí žalovaného, když brojí proti tomu, že žalovaný ve vyjádření ze dne 16. 12. 2014 údajně nesprávně určil horní limit alokovaných finančních prostředků a následně nevyužil příležitosti toto své „pochybení“ napravit. Toto rozhodnutí a řízení, které k němu vedlo, však stěžovatel žalobou ani jiným opravným prostředkem nenapadl, a jakkoli věcně souvisí s dvojicí rozhodnutí, která žalobou napadl, mohl se k němu městský soud vyjadřovat pouze v omezeném rámci daném rozsahem soudního přezkumu rozhodnutí z 18. 11. 2015 a 14. 3. 2016.

[24] Rozsah soudního přezkumu rozhodnutí přijímaných v rámci poskytování dotací vymezil Nejvyšší správní soud zejména v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 9 Ads 83/2014 - 46, publ. pod č. 3324/2016 Sb. NSS: „33. Soudní přezkum je tam, kde má poskytovatel správní uvážení komu, za jakých podmínek, případně zda vůbec dotaci poskytne, realizován specifickým způsobem. Soudní přezkum neznamená nabrzení správního uvážení uvážením soudu. Podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zruší správní soud napadené rozhodnutí pro nezákonnost i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo je zneužil. Z toho plyne, že soud u těchto správních rozhodnutí přezkoumává, zda nevybočila z mezí a hledisek stanovených zákonem. Součástí přezkoumání je i posouzení, zda je správní uvážení logickým vyústěním řádného hodnocení skutkových zjištění. Pokud byly výše uvedené podmínky splněny, soud nemůže ze stejných skutkových zjištění vyvodit jiné závěry. Právě uvedené vylučuje, aby soudy přezkoumávaly účelnost napadeného rozhodnutí, resp. aby dokonce uvážení správního orgánu nabrzdily uvážením vlastním (srov. průměrně sbora citovaný náleží IV. ÚS 49/04).

34. Výše uvedené závěry ohledně správního uvážení neplatí, pokud dojde k zastavení plateb již přiznané dotace. Je tomu tak proto, že okamžikem pravomocného rozhodnutí o přidělení dotace nepochybně vzniká příjemci nárok na její čerpání v souladu s jejím předpokládaným účelem. Rozhodnutím o poskytnutí dotace je vždy založeno legitimní očekávání příjemce, že mu bude dotace poskytnuta, a pokud dodrží všechna pravidla, budou mu ve stanovených termínech peněžní prostředky vyplaceny.

35. Nevyplacení části dotace pro nesplnění podmínek zasahuje do právní sféry příjemce a autoritativně určuje jeho práva a povinnosti ve vztahu k příslibené dotaci, alespoň pokud jde o tu část, kterou se poskytovatel rozhodl nevyplatit. Z tohoto úhlu pohledu je i zde nárokový či nenárokový charakter dotace nepodstatný (blíže srov. citovaný náleží sp. zn. Pl. ÚS 12/14).“

[25] Takto vymezenému soudnímu přezkumu městský soud dostal, jak je zjevné z rekapitulace jeho rozsudku i z povahy rozhodnutí, která přezkoumával. Stěžovatel brojí v kasační stížnosti proti tomu, že žalovaný údajně již rozhodnutím ze dne 16. 12. 2014 překročil meze správního uvážení, postupoval v rozporu s čl. 5.3.2 Příručky upravujícím postup při schvalování změn v projektu, přehlédl nedostatky ve stěžovatelově oznámení o změnách a nedal mu příležitost je včas odstranit, takže nezjistil dostatečně skutečný stav věci, porušil zásadu rovného přístupu ke všem příjemcům dotací a postupoval vůči stěžovateli vnitřně rozporným způsobem.

[26] Z výše provedené rekapitulace správního spisu však vyplývá, že tyto námitky nejsou důvodné. Skutečný stav věci je možno shrnout tak, že poté, co stěžovatel zjistil potřebu vybudovat nad rámec původního projektu předmontážní halu, požádal o přesun prostředků z vytvořených úspor, a to v částce, kterou odhadl na 35 milionů Kč. Již městský soud na základě zákona o cenách dostatečně vysvětlil, že bylo chybou stěžovatele, že uvedl částku, o jejíž přesun žádá, aniž by k ní připočítal DPH. Naopak žalovaný nijak nepochybil, když schválil přesun přesně té částky, kterou stěžovatel požadoval. Stěžovatel sice tvrdí, že žalovanému mělo být zjevné,

pokračování

že jde o chybu, a měl mu dát příležitost ji napravit. Podle Nejvyššího správního soudu je však jen a pouze na stěžovateli, aby nesl následky toho, že osoba, která mu administrovala daný projekt, zapomněla k požadované částce připočítat DPH a zohlednit další předpokladatelné náklady.

[27] V následném rozhodnutí ze dne 16. 12. 2014 o schválení požadované změny projektu pak žalovaný jasně uvedl: „Po vysoutěžení zakázky na výstavbu předmontážní haly má projekt povinnost požádat o podstatnou změnu, konkrétně o přesun finální částky, která nepřesáhne uvedenou sumu ve výše uvedené podmínce, tj. 35 mil. Kč. V případě, že tyto prostředky nebudou stačit na pokrytí předmontážní haly, budou zbyvající náklady hrazeny z vlastních prostředků příjemce, tzn. budou v rámci projektu ELI promítnuty jako nezpůsobilé výdaje.“ Bylo by zcela pochopitelné, pokud by se proti tomuto rozhodnutí stěžovatel bránil, tedy pokud by v této fázi namítal, že stanovení maximální částky 35 milionů Kč nezohledňuje možné výdaje související s výstavbou předmontážní haly, ani skutečnost, že se možná nepodaří vysoutěžit její výstavbu právě v této částce. Jinak řečeno, stěžovatel mohl v této fázi požadovat vytvoření určité finanční rezervy, což by ostatně odpovídalo tomu, že šlo pouze o přesun prostředků, které v rámci plnění projektu sám jinde ušetřil, a že výstavba předmontážní haly se ukázala jako nezbytný výdaj. To však stěžovatel neučinil, přestože z právě citované formulace mu muselo být zjevné, že částku 35 milionů Kč vnímal žalovaný jako pevný a celkový limit. Stěžovateli tedy nemohlo ve smyslu bodu 34 výše citovaného rozsudku č. j. 9 Ads 83/2014 - 46 vzniknout legitimní očekávání, že v případě potřeby bude žalovaný svolný k přesunu vyšší částky, která by odrážela případně vyšší vysoutěženou cenu a případně další náklady, kterých se stěžovatel mohl obávat, či částku DPH, na kterou zapomněl.

[28] Nejvyšší správní soud přitom vůbec nepochybuje o význam daného projektu jako celku, význam stavby předmontážní haly ani stěžovatelovu snahu plnit účel dotace. Nerovné zacházení, procesní pochybení žalovaného ani porušení legitimního očekávání však nelze spatřovat v tom, že stěžovatel při administrování žádosti o změnu projektu požádal o přesunutí 35 milionů Kč a žalovaný mu v tomto ohledu plně vyhověl.

[29] Nejvyšší správní soud tak v tomto ohledu neshledává pochybení žalovaného, která stěžovatel uvádí v kasační stížnosti a která by spíše spadala pod § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., než pod jím uvedené písm. a). Stejně tak neshledává žádné pochybení ani v posouzení ze strany městského soudu, s jehož konkrétními odpověďmi na jednotlivé právní otázky kasační stížnost v podstatě nepolemizuje a s jehož celkovým přístupem se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje.

[30] Co se týče tvrzení žalovaného, že jediné žalobou napadnutelné rozhodnutí je zamítnutí navrhované podstatné změny projektu ze dne 18. 11. 2015, proti němuž stěžovatel podal žalobu opožděně, zatímco rozhodnutí o námitkách ze dne 14. 3. 2016 nebylo vůbec možné žalobou napadnout, Nejvyšší správní soud pouze upozorňuje na právní větu svého rozsudku ze dne 30. 11. 2016, č. j. 6 Afs 2/2016 - 50. Podle něj nelze odmítnout pro opožděnost žalobu směřující až proti rozhodnutí o námitkách, které byly podány v souladu s podmínkami pro poskytování dotací: „Jestliže byl v dotačních podmínkách závazných pro příjemce dotace v rozporu se zákonem zakotven opravný prostředek proti postupu poskytovatele dotace, musí soudy respektovat princip důvěry jednostráncem ve správnost aktů veřejné moci, posuzují-li, zda byl určitý procesní prostředek ochrany práva podán řádně a včas [§ 46 odst. 1 písm. b) a § 72 odst. 1 s. ř. s.]. (...) Pokud soud žalobu příjemce dotace jako opožděnou odmítl s tím, že měl v zákonné lhůtě napadat původní rozhodnutí podle § 14e zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, a nečekat na vyřízení námitek (jejichž podání umožňovala pravidla pro čerpání dotace), odepřel příjemci v rozporu s právem na spravedlivý proces soudní ochranu.“

[31] Z výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[32] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. srpna 2017

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu